

Een ervaring uit mijn bijzondere werk als verzorgende in Hospice de Duinsche Hoeve!

Mijn werk als verzorgende in het hospice is elke dag bijzonder, maar soms zijn er dagen die het nog een beetje bijzonderder maken. Ik wil jullie meenemen naar een dag waarin de CRDL een heel belangrijk en waardevol instrument werd in de communicatie tussen een terminale gast en haar naaste. Wanneer je denkt dat communicatie niet meer mogelijk is zijn er soms toch nog mogelijkheden.

Wanneer je denkt dat communicatie niet meer mogelijk is, is daar de CRDL!

Allereerst zal ik uitleggen wat een CRDL is. (Je spreekt het uit als Kredel). Een CRDL is een houten object dat intuïtief uitnodigt om aangeraakt te worden. Het vertaalt aanraking in geluid en maakt daardoor nieuw contact mogelijk voor mensen die moeite hebben met communicatie en sociale interactie en hun omgeving. De CRDL verbindt mensen met elkaar, zorgt voor levensgenot en verbetert daardoor de kwaliteit van leven.

Kom tot rust en probeer te visualiseren op een mooie plek te zijn

Waan jezelf in de drukke stad waar de fietsbellen en het drukke verkeer te horen is, of waan jezelf in een mooi park waar je de vogeltjes hoort fluiten en het geritsel van de bomen. Of stel je bent in gedachten een mooie strandwandeling aan het maken en hoort de golven van de zee en de meeuwen die naast je meevliegen. Het platteland waar de kippen en haan je wakker maken en je zo op de boerderij lijkt te zijn.

Als de gast blind en terminaal is en de naaste doof

In hospice de Duinsche Hoeve was een mevrouw opgenomen. Zij had hersenletsel. Daarnaast was zij blind en had zij een licht verstandelijke beperking. Communicatie was door haar achteruitgang en haar beperkingen soms erg lastig voor haar naasten en ook voor ons. Mevrouw werd bedlegerig en haar naasten zaten veel naast haar bed. Een broer van mevrouw was doof wat de communicatie nog lastiger maakte. Maar deze communicatie was wel zo gewenst.

Op een dag hebben wij hen laten kennis maken met de CRDL, het was voor ons als verplegend team ook een verrassing wat dit met broer en zus zou doen. De één doof en de ander blind, eigenlijk een onmogelijke situatie, zeker in de laatste levensfase. De CRDL werd bij mevrouw op bed gezet, haar hand op het houten kunstwerk, haar andere hand in de hand van haar broer en de andere hand van de broer ook op de houten CRDL. Ze namen elkaar mee naar het strand, de golven werden luider en de meeuwen begonnen te zingen....Mevrouw gaf een glimlach naar haar broer waardoor hij zag dat hij contact met zijn zus had, zag haar ogen voor even stralen en genoot van dit moment.

Ook al was dit contact voor even en werd er niets gezegd, er werd volop genoten van dit mooie moment.

De dagen erna kwam zelfs de moeder van mevrouw om de CRDL vragen om ook zo het contact met haar dochter te ervaren in de laatste dagen van haar leven.

Communicatie is dus zeker nog mogelijk, ook al denk je van niet!

Mascha van Dun, verzorgende